9 + 1 povești cu mustăți despre
niște hamsteri cu adevărat adevărați
Voicu Bojan
LiterNet.ro, 2011

Redactor şi editor format **.pdf** Acrobat Reader: Răzvan Penescu rpenescu@liternet.ro

Text: © 2011 Voicu Bojan
Imagini: © 2011 Ana-Maria Gruia, Maria Surducan, Kovács Katalin, Camelia Popa, Lucia Mărneanu, Paul Mureşan, Răzvan Anton, Bogdan Stănescu, Mircea Drăgoi şi George Roşu.
Ilustraţia copertei: © 2011 Mircea Drăgoi
Tehnoredactare şi grafică: Kitty Bojan / Corectură: Anton Horvath
Versiunea pe hârtie a acestui volum a apărut la Editura Aqua Forte, Cluj-Napoca în 2010.

© 2011 Editura LiterNet pentru versiunea **.pdf** Acrobat Reader.
Este permisă descărcarea liberă, cu titlu personal, a volumului în acest format. Distribuirea gratuită, modificarea sau comercializarea acestei versiuni fără acordul prealabil, în scris, al Editurii LiterNet sunt interzise şi se pedepsesc conform legii privind drepturile de autor şi drepturile conexe, în vigoare.

ISBN: 978-973-122-054-3

Editura LiterNet
http://Editura.LiterNet.ro / office@liternet.ro

Editura LiterNet, 2011

Voicu Bojan

9 + 1 poveşti cu mustăţi despre nişte hamsteri cu adevărat adevăraţi

Prefaţă

Toţi hamsterii pomeniţi în această carte au fost cât se poate de reali. Ei au trăit, au suferit şi s-au bucurat alături de noi. Pe fiecare dintre ei l-am iubit într-un fel aparte. Într-o zi, băieţii mei Vladimir şi Ioachim m-au rugat să le scriu câteva poveşti despre şoriceii lor. Cred că merită să le dedicăm acestora cartea de faţă deşi, din câte ştim, cel puţin până acum, nici un rozător de pe lumea asta nu a învăţat să citească.

Mai trebuie să deconspirăm faptul că în unele din poveştile acestea realitatea este pe alocuri în aşa hal invadată de către ficţiune, încât adevărul seamănă cu o ciocolată fierbinte cu lapte, unde cu nici un chip nu mai poţi separa vreodată laptele de ciocolată. Ce putem însă spune cu precizie este faptul că nici un şoarece din cei amintiţi nu a suferit vreo vătămare fizică sau psihică de-a lungul întâmplărilor relatate aici. Ba chiar din contră.

(ilustraţie: Paul Mureşan)

1. Povestea hamsterului care nu voia să zică *muuu*

A fost odată un hamster bălţat, pe care copiii îl botezaseră Văcuţa, cu toate că de la natură era băiat. Era moale şi cuminte, se mişca lent, cu o prudenţă exagerată faţă de lumea oamenilor. Deşi în cuşcă avea o mică roată din inox, numai bună de alergat, nu o mai folosea demult. Când era mai mic se dădea ore în şir, iar rotiţa trebuia unsă mereu, ca să nu scârţâie. Mai ales noaptea, când se dădea cel mai cu foc. Într-o bună zi, a înţeles faptul că datul pe rotiţă nu ducea de fapt nicăieri, aşa că nu s-a mai dat. Îi plăcea în schimb să doarmă mult. Îl găseai mereu învelit cu o bucată de cârpă neagră, pe care stăteau lipite bucăţi de rumeguş. Uneori reuşea să se ascundă cu totul atât de bine încât aveai impresia că nici măcar nu exista.

Era duminică şi copiilor nu le stătea deloc mintea la şcoala ce urma să reînceapă a doua zi. Nu le plăceau prea mult nici matematica, nici limba română. De fapt nici muzica, unde trebuiau să solfegieze de unii singuri în faţa clasei, nici educaţia fizică pentru că în vestiar era dezordine şi frig, iar mingile medicinale nu săreau. În general, nu le stătea mintea la nici un alt lucru pe care oamenii mari obişnuiesc să-l numească „serios". Singurul lucru pe care îl luau cu adevărat în serios era joaca. Aşa că, s-au gândit ce frumos ar fi ca şoricelul lor pe nume Văcuţa să facă şi el măcar o dată un *muuu*, cât de mic. Aşa, ca o vacă mică, cu gâtul alungit puţin în sus şi cu buzele ţuguiate.

L-au luat deci uşurel în palmă şi l-au cercetat pe toate feţele. L-au mângâiat în fel şi chip, iar fratele cel mare l-a lipit drăgăstos de obraz strângând din dinţi şi închizând ochii de plăcere. L-au întors chiar şi pe spate, apoi l-au privit în ochi, exact aşa cum nu-i plăcea lui: „Haide, fă *muuu*", i-au zis, dar el nu părea să priceapă deloc limba oamenilor. Stătea acolo în pumnul fratelui mai mare cu un picior rozaliu ieşindu-i la iveală printre degetele copilului. „Dacă ar face măcar o dată *muuu*, am putea merge cu el la

circ", a zis fratele cel mic. „Da, dar fiind aşa mic nu o să-l vadă mai nimeni. La circ oamenii stau cam departe de arenă, de frica clovnului şi a tigrului. Unde mai pui că ar trebui să se lase o linişte de mormânt sub toată cupola pentru ca cineva să-l audă", şi-a dat cu părerea, plin de înţelepciune, fratele mai mare. „Mda, nu merită. Un şoarece nu poate face un *muuu* prea tare. Şi n-o să-l creadă nimeni, chiar dacă ar face", a încheiat înţelept cel mic.

Apoi s-au gândit că poate, totuşi, n-ar fi o idee rea să-l strângă un pic de burtă. Măcar să vadă ce se întâmplă. Cu degetele înfăşurate în jurul lui, ca nişte funii subţiri, fratele cel mare a strâns uşor. Zvâcnind cu lăbuţa din spate, hamsterul a fremătat din mustăţi, a

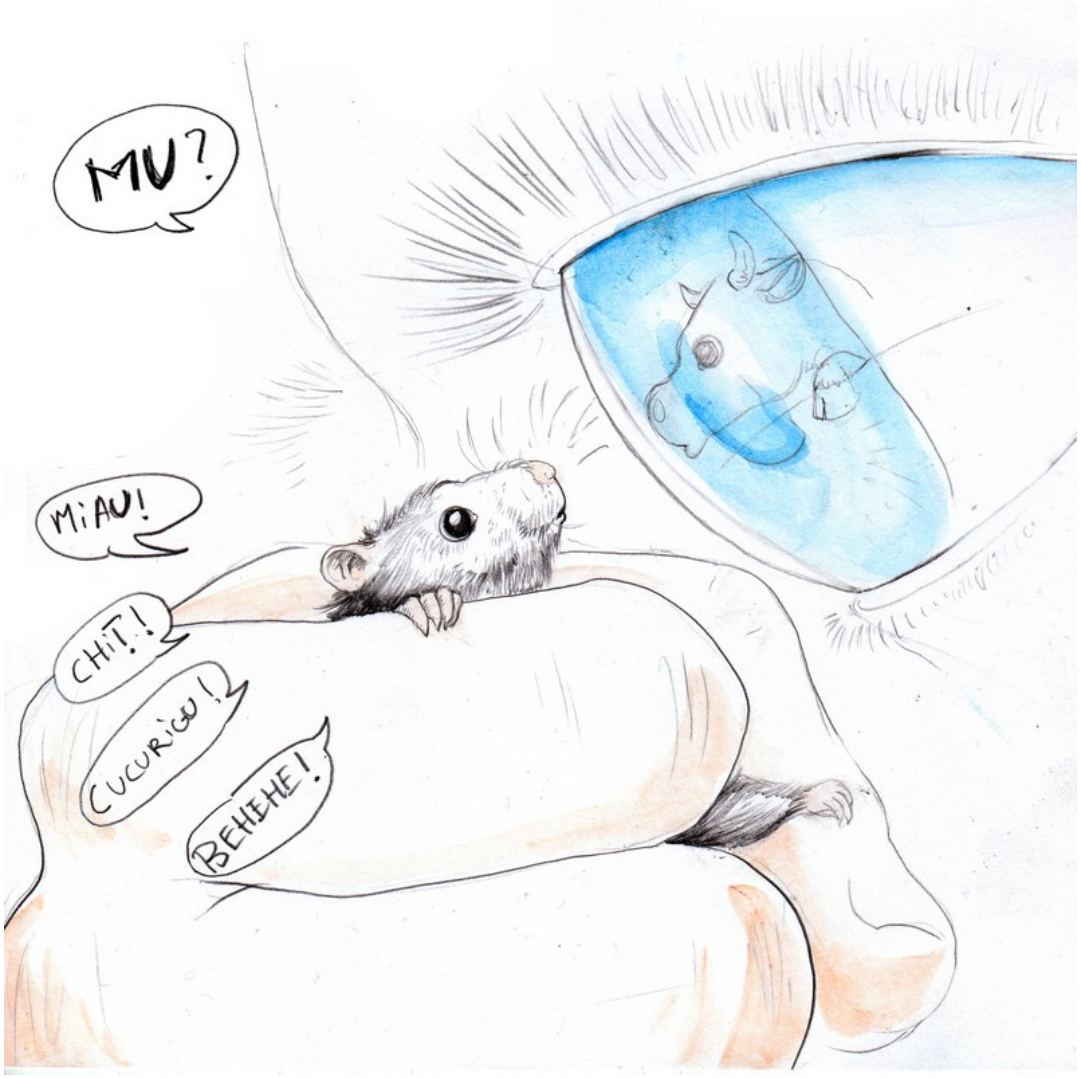

căscat ochii mari, şi-a întors iute capul în stânga şi-n dreapta, dar cam atât. Nu s-a auzit nici măcar un chiţcăit. Dezamăgiţi, copiii au încercat cu el felurite jocuri cum ar fi roaba, umblatul în două labe, gâdilatul cu degetul sub bărbie, sau din nou ştersul obrazului de blana cea mai moale din lume. Apoi, l-au mai mutat o vreme dintr-o mână în alta, l-au mângâiat pe cap, i-au dat o bucăţică de măr şi, după ce l-au pupat, l-au pus la loc în cuşca lui. Hamsterul Văcuţa, obosit de tot acest sport ciudat, a luat-o târâş către culcuş spre cârpa lui iubită, neagră ca noaptea.

În ziua aceea, copiii şi-au zis că poate ar fi mai uşor să convingă o vacă să scoată un *chiţ*, decât un hamster să facă *muuu*. Mda, şi-au zis, o să meargă ei la vară la Măguri şi o să încerce chestia asta cu vaca aceea bălţată a lui nenea Simi. S-ar putea să iasă ceva... Ar fi grozav chiar şi un scurt *chiţ*, semănând cu un sughiţ.

(ilustraţie: Paul Mureşan)

2. Povestea puilor fără pată

Planul copiilor cu prilejul căsătoriei dintre cei doi hamsteri - unul alb (el) şi unul negru (ea) - era următorul: vor avea o grămadă de pui buni de joacă, cum nu se poate mai tărcaţi, cu felurite hărţi de blană pe trup, pe care urmau să-i deosebească uşor. Unul ar fi trebuit de exemplu să fie alb, dar să aibă fundul negru, precum şi două pete mari, ca nişte ochelari cu rame groase în jurul ochilor, cum văzuseră ei odată în parc, la un căţel. Un alt pui era destinat unui corp negru tot, cu o dungă albă pe la mijloc, ca un purcel. Sau îşi imaginau o femelă în întregime albă, doar cu labele negre, de parcă ar fi purtat cizme înalte. Şi tot aşa.

Fratele cel mic a oficiat iute căsătoria cântând tare şi nazal, întocmai ca la ultima cununie la care fusese împreună cu părinţii, îmbrăcat frumos cu cămaşa aceea enervantă, nu cu multă vreme în urmă: „Se cunună robul lui Dumnezeu Speedy cu roaba lui Dumnezeu Bella..." Şi, aşa cum se întâmplă de obicei şi în lumea oamenilor, fericirea a durat cu puţin mai mult decât a durat oficierea căsătoriei. Locuitul „la comun" le-a dat încă de la început destule bătăi de cap. Nu se puteau hotărî nicidecum unde să doarmă, cum să împartă mâncarea şi mai ales rumeguşul din cuşcă. Umblau amândoi cu obrajii bosumflaţi mutând rumeguş de colo-colo.

Dar altfel, cei doi păreau făcuţi unul pentru altul. Traiul la comun a devenit rutină, iar ei s-au iubit ce s-au iubit, să tot fi fost vreo săptămână, până ce au ajuns să nu se mai suporte unul pe celălalt. Brusc, cuşca până atunci relativ încăpătoare, li s-a părut prea strâmtă. Bella îl înghiontea pe Speedy şi era tot mai preocupată să-şi construiască un cuib doar al ei. Asta pe măsură ce talia i se cam rotunjea. Avea deja 130 de grame, ceea ce era suspect de mult pentru o doamnă hamster. Părea clar - Bella era

însărcinată şi se pregătea pentru venirea puilor pe lume. Soţul, devenit între timp un simplu locatar incomod, a fost strămutat într-o cuşcă vecină. În sfârşit, nu se mai certau de la rumeguş şi seminţe. Agăţat de barele metalice ale noii locuinţe, Speedy făcea tracţiuni, atârnând mereu într-un echilibru precar de tavan şi aţintindu-şi ochii lui roşii spre frumoasa Bella, cea rotundă şi neagră ca tăciunele.

Şi într-o bună zi, puii au venit. Toţi nouă. Dar, spre dezamăgirea copiilor, au venit în pielea goală, rozalii, fără urmă de blană. Atunci abia au înţeles copiii preocuparea Bellei pentru cuib, care era făcut dintr-o căsuţă de plastic cu acoperiş roşu, în interiorul căreia se aflau felurite materiale moi amestecate cu mult rumeguş. Puii păreau foarte neajutoraţi, orbecăiau de colo-colo cu labele lor disproporţionat de lungi, cocoţaţi parcă pe nişte catalige, nesiguri pe ei, mereu înfometaţi şi ciocnindu-se, fără zgomot, unii de alţii. Când venea ora de supt, Bella mai lua câte un rebel de guler

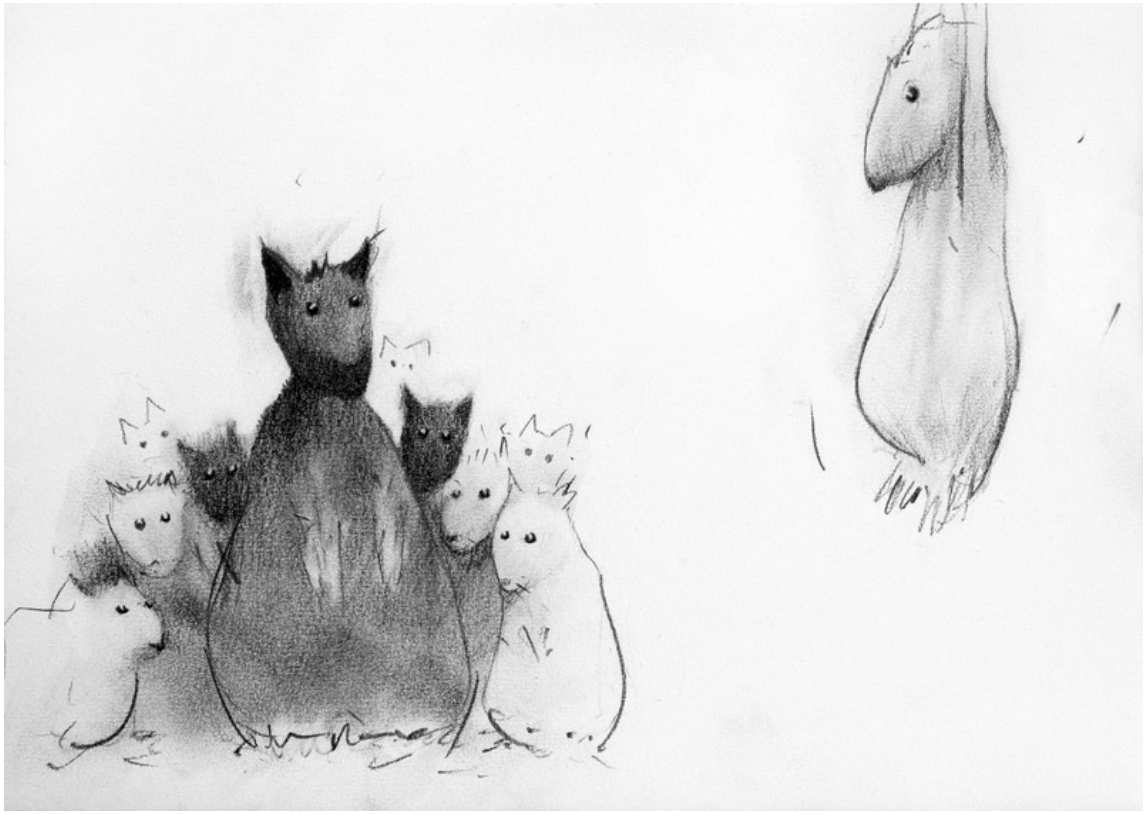

vârându-l la loc în cuşcă.

A mai trecut o săptămână până ca adevărul despre pui să iasă la iveală. Şi adevărul a ieşit, aidoma bănuţeilor de grăsime plutind într-o farfurie (plină ochi) cu supă de găină. Odată cu apariţia blănii, praful s-a ales de visurile cele pestriţe ale copiilor – şase dintre pui erau albi ca laptele, doi negri, iar unul parcă fusese de curând tăvălit prin cenuşă. Altfel, erau nişte pui fără cusur sau, cum ar veni, fără nici o pată.

De acolo de sus, strâns agăţat de o bară a tavanului cuştii, tânărul tată o privea în continuare pe Bella în ochi, întrebător, încercând din răsputeri să găsească un răspuns la multe întrebări nerostite. Câteodată într-adevăr, viaţa este un lucru tare complicat.

(ilustraţie: Răzvan Anton)

3. Speedy – evadarea în găleată

Într-o bună zi, Speedy, un hamster altfel de treabă, s-a plictisit de viaţa lui şi a decis să evadeze din cuşcă. Avea ochi roşii, ronţăia seminţe la toate orele de masă, nu muşcase pe nimeni niciodată, aşa că nu putea fi bănuit de fapte necugetate. Alb şi imaculat cum era el, părea un pui de urs polar în miniatură. Uneori se căţăra pe tavanul cuştii, de unde vedea camera în care locuia cu totul alţi ochi. I se dezvăluiau, dintr-o dată acum un scaun de lemn cu trei picioare, o bucată mai mare de aragaz, o felie mai întinsă din parchetul laminat, vedea prin fereastră un pic mai bine cerul şi, din acest nou unghi, toată glastra ce găzduia o muşcată obosită, cu câteva frunze veştede.

Toate acestea i-au stârnit o poftă nemăsurată de a cerceta lumea mai îndeaproape. Şi pentru asta era obligatoriu să evadeze cumva. Singurul punct slab al cuştii părea să fie tava de plastic de sub rumeguş. Barele de metal nu puteau fi roase, era clar. Ori de câte ori încercase a sfârşit cu dinţii tot mai tociţi. Barele în schimb, deşi cu vopseaua albă scorojită – erau tot la locul lor. Va munci la tava aceea toată noaptea – doar se ştie că hamsterii sunt animale nocturne. Va ronţăi cu capul băgat în rumeguş până dimineaţă, până la victoria finală. În fond, nimic nu poate fi mai frumos decât libertatea, îşi zicea Speedy în sinea lui – câte zone de explorat, câte chestii de mirosit, ce distanţe enorme prin camere, câte cotloane! Poate va întâlni alte animale, cine ştie? Îşi amintea ce frumos a fost atunci când l-a vizitat în cuşcă un gândac de grădină intrat pe geam. Era negru, tare serios, nu avea pic de blană, iar la plecare a scos un zbârnâit teribil. Nici măcar nu ştia să salute, e clar că nu avea cei şapte ani de acasă. Cu toate acestea, lui Speedy tare i-a plăcut întâlnirea.

După zile, adică nopţi întregi de muncă a reuşit. A tras adânc aer în piept şi a coborât cu grijă, frânând puternic cu labele din spate, pe piciorul băncii unde stătea aşezată cuşca, acum părăsită. Având acum o gaură măricică într-un colţ, se prelingeau din ea câteva fărâme de rumeguş amestecat cu seminţe. Doamne, cât de mare era lumea! Asta a fost prima lui impresie. De bucurie, a început să alerge de colo-colo pe covor ca un bezmetic. Fiind noapte, n-avea nimeni cum să-l vadă. A cercetat toate locurile pe care le visase, a mirosit aragazul cel mare, s-a căţărat pe unde a putut, a mâncat cele câteva cereale crocante căzute pe jos de la masa copiilor, iar după bibliotecă a găsit câteva cotloane grozave, unde a întâlnit chiar şi un păianjen bătrân. Încet-încet, i-a încolţit în minte gândul să nu se mai întoarcă niciodată în cuşcă, ci să trăiască aşa, clandestin prin casă, cum auzise că fac şoarecii adevăraţi. Aceia mici, gri, cu coadă lungă şi faţa speriată, veşnic înfometaţi.

Sub chiuveta din bucătărie s-a cocoţat pe un coş din plastic cu ochiuri mari, iar de acolo, atras de un miros minunat de salată verde, a alunecat pe nesimţite tocmai la fundul unei găleţi mici, roşii. Şi acolo a rămas. Oricât a frecat pereţii găleţii cu lăbuţele de dinainte, nu a fost chip să se mai caţere afară. Brusc, lumea a devenit mult mai strâmtă, mai rece şi mai neprietenoasă decât îşi imaginase vreodată. Copiii l-au căutat în toată casa, vreme de două zile, doar sub chiuvetă nu. Ba chiar au început să o bănuiască de acte criminale pe pisica vecinei, care îi privea cu ochii ei mari şi verzi, fără să zică nici *miau*. Tata s-a contorsionat mutând paturi şi dulapuri, a adunat o colecţie impresionantă de scame strânse laolaltă în smocuri de praf, CD-uri vechi, mingi de tenis şi pixuri antice, cu mina uscată, până a istovit bateriile de la lanternă. Între timp, bietului Speedy i se tociseră ghearele de atâta frecat. Murea de foame şi sete, iar blana lui de mic urs polar, cândva impecabilă, era acum îmbibată de un lichid gălbui, mirosind înţepător a pipi. De hamster. Tremura de frig şi înaintea ochilor i se derulau cu repeziciune scene fericite din copilărie. Singurul lucru pe care şi-l mai dorea era să se întoarcă în cuşca lui dragă. Ceea ce, într-un târziu, s-a şi întâmplat.

„Speedy, măgarule! Deci aici îmi erai! Vai, cum arăţi..." a zis mama, singura din casă care avea treabă cu zona chiuvetei. L-a luat dezgustată de guler, cu două degete, şi l-a plasat înapoi în paradisul său de seminţe şi rumeguş. Înainte de a adormi buştean pentru următoarele două zile, Speedy a observat cu coada ochiului cum în fereastră un boboc nou de muşcată stătea să pocnească.

(ilustraţie: Maria Surducan)

4. Cum a făcut Dumnezeu hamsterii

Trecuse parcă o veşnicie de când făcuse lumea, iar acum, Dumnezeu se plictisea de moarte în biroul Său, având pe masă o coală albă pe care nu ştia ce să mai scrie. Crease demult totul, inclusiv cerul, pământul, munţii şi oceanele. Crease plante şi gâze dar, mai ales se distrase de minune să facă din nimic păsări şi animale dintre cele mai năstruşnice, cum ar fi: ornitorincul, ursuleţul furnicar, struţul, koala, foca, sconcsul, crocodilul, ciocîntorsul, pinguinul şi câte şi mai câte. Cel mai caraghios îi ieşise curcanul fiindcă, pentru o clipă, îi zburase mintea aiurea la mai multe animale şi păsări deodată, unele chiar preistorice. Ei, şi când toate au fost gata, la cheie, inclusiv o frumoasă grădină mai mare decât toate grădinile botanice şi zoologice la un loc, Dumnezeu a creat omul: un bărbat şi o femeie. Dar, dintr-o prostie pe care nu o mai amintim aici, bărbatul şi femeia lui au trebuit să părăsească grădina cea mare, iar acum colindau lumea în lung şi-n lat făcând copii, muncind pământul şi uneori, seara, privind îndelung către stele în căutarea unui răspuns care întârzia să vină.

Într-o bună zi, căutând Dumnezeu din înaltul cerului înspre joaca nebună a pruncilor oamenilor, îi veni în sfârşit o idee care merita să fie notată pe foaia cea albă de pe biroul Său: să facă un ultim animal numai bun pentru ei. V-aţi dat seama, nu-i aşa, că atunci când crease Dumnezeu toate cele, pe lume nu existau copii, ei s-au iscat abia pe urmă, din iubirea părinţilor lor. Prin urmare, nu exista nici un animal făcut anume pentru ei.

Deşi creaţia se încheiase demult, Dumnezeu a decis ca, în secret, să mai facă un ultim animal, aşa ca o mică jucărie de pluş pentru copii. Trebuia să nu fie nici prea mare, nici prea mic, să aibă neapărat o blană moale cum nu s-a mai văzut, ochi rotunzi şi veseli, lăbuţe, mustăţi şi urechi rotunde, să nu fie

muşcăcios şi morocănos, să încapă într-o cuşcă potrivită şi să nu fie bolnăvicios sau prea pretenţios la mâncare. Mai ales, trebuia să fie jucăuş - să se poată da pe o mică roată, să intre prin tuburi şi cotloane, să se poată uneori ascunde întocmai ca într-un joc de-a v-aţi ascunselea, să se spele mai mereu ca să fie un exemplu de igienă personală, şi mai ales, să fie drăgălaş. În fine, tot în scop didactic, Dumnezeu i-a mai adăugat două pungulițe de-o parte şi de alta a obrajilor, ca să-i înveţe pe copii să facă economii, să fie strângători. Pe toate acestea le-a notat Dumnezeu pe foaia cea albă, frumos, pe puncte, privind uneori în sus, cu creionul sprijinit de tâmplă. Şi pentru că omul, care fusese însărcinat cândva să dea nume tuturor animalelor acum era de negăsit, fiind rătăcit pe undeva prin lume, dedesubtul ideilor de mai sus a tras o linie fermă sub care a scris, cu litere de tipar: HAMSTERUL.

A fost o mare bucurie când primul hamster a încăput pe mâna copiilor. Băieţii l-au frecat în palme, i-au dat drumul prin iarbă, l-au băgat pe mânecile hainelor şi, din pricina gâdilatului, s-au prăpădit de râs. Iar

fetiţele l-au mângâiat îndelung şi fin până a adormit. A primit într-adevăr şi o cuşcă în care se găsea o căsuţă potrivită şi, oferindu-se ca exemplu, le-a dat copiilor lecţii importante legate de igienă şi economii. Toate erau bune cu noul animal, însă un singur lucru îi scăpase lui Dumnezeu. Îi programase ceasul interior pe dos astfel că hamsterul, în loc să fie treaz şi jucăuş ziua şi să doarmă noaptea, le face toate invers. Se joacă şi se veseleşte singur toată noaptea, atunci când copilaşii dorm duşi, iar ziua moţăie făcut ghem în cuşca lui. Asta până nu apare o mânuţă care, scuturându-l de rumeguş, începe să-l motroşească întocmai ca pe un ghemotoc de blană. Iar Dumnezeu atunci zâmbeşte.

(ilustraţie: Bogdan Stănescu)

5. Tigru, un animal deloc sălbatic

Era aşa de mic şi de slab încât abia dacă semăna cu un hamster. Părea mai degrabă un şoricel comun, din aceia cenuşii, veşnic înfometaţi care ronţăie orice prind prin cămări şi cabane, doar că acesta era alb şi nu avea coadă. Avusese alţi opt fraţi, toţi voinici şi nimeni nu-şi putea explica din ce pricină acesta ieşise atât de mărunt. Dacă îl ţineai în lumină şi îl priveai direct în ochi, i se vedeau prin urechi, ca pe o hartă minusculă, nişte nervuri rozalii părând să ducă fix nicăieri. A fost singurul păstrat dintre fraţii lui pui, iar copiii, pentru a-i da curaj în confruntarea cu viaţa, i-au dat numele de Tigru. Nu ştiu, parcă nici nu poţi să scrii o poveste ca lumea despre o fiinţă atât de fragilă. Şi din cauză că era aşa de mititel, poate că şi povestea lui va ieşi ceva mai scurtă.

Cu toate acestea, într-o zi, acestui şoricel mic şi liniştit i s-a descoperit un talent aparte - era unul dintre puţinii hamsteri care părea să priceapă limba oamenilor. Nu putea el vorbi, dar părea să înţeleagă tot. Dacă îl rugai frumos să se dea pe roata din cuşcă se dădea. Dacă îl luai în palme şi vorbeai liniştit cu el te privea cu înţelepciune. Ba chiar, uneori se lăsa chiar hipnotizat. Nu trebuia decât să-l iei în mână şi să-i vorbeşti monoton şi şoptit. Cam aşa vorbea tata cu el duminica dimineaţa, când îl aducea în patul copiilor: „Tigru bun şi cuminte, şoricel de treabă, Tigru curajos, nemuşcăcios şi înţelept, Tigru mic şi viteaz..." Şi micul hamster adormea cu o faţă mulţumită privind mijit printre gene, şi cu mustăţile fremătând uşor.

Era cel mai liniştit animal din toată specia lui nestăpânită şi mai mereu agitată. În ciuda acestui fapt, în mica lui viaţă cam monotonă a fost în stare de două fapte care ne vor face să-l ţinem minte mereu. Ambele sale ieşiri au fost cam necugetate, după cum urmează:

Erau cu toţii în studioul foto al lui Lehel şi încercau să facă nişte fotografii de familie cu toţi puii şi părinţii lor. S-au pus pe masă aşa: o casă de hamsteri, salată, seminţe şi morcovi iar micuţii se mişcau de colo-colo, ca nişte vedete de modă la o şedinţă foto. Nu era simplu ca tata, mama şi cei doi copii să stea cu ochii pe ei ca nu cumva să nu cadă. Îi puneau în casă şi de acolo scoteau câte un bot rozaliu pe fereastră, sau se urcau pe acoperiş; câte unul mai gras stătea într-un loc şi se înfunda cu salată, iar alţii mişunau pur şi simplu mirosind totul, foarte curioşi. Doar unul s-a gândit să o zbughească deodată cu spatele, reuşind performanţa de a cădea de pe masă cu capul înainte. Era Tigru. Preţ de câteva minute au crezut cu toţii că a murit pentru că se făcuse moale ca o cârpă. Apoi a zvâcnit dintr-o lăbuţă din spate de parcă s-ar fi scuturat de un vis urât, a deschis ochii şi s-a apucat de ronţăit o bucată de morcov, ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic. Din clipa aceea, pentru că înfruntase moartea plin de curaj, copiii l-au iubit şi mai mult.

A doua întâmplare a avut loc când Evelin şi Rafael au sosit în vizită împreună cu părinţii lor. Copiii erau mici şi curioşi, drept care roiau în jurul cuştilor de hamsteri asemeni unor pisoi în jurul unui acvariu ce găzduieşte un peştişor auriu. Părinţii, neatenţi ca de obicei, vorbeau tot felul de lucruri plictisitoare de oameni mari, când Rafael a vârât printre gratiile cuştii un deget arătător, curios să vadă ce se întâmplă. S-a întâmplat că Tigru, adormit cum era şi poate înfometat, a confundat degetul cu vreo grisină şi în concluzie a muşcat din el cu nădejde. Pentru o clipă, Rafael a rămas cât se poate de uimit. L-a privit întrebător pe Tigru cu ochii măriţi. Apoi chipul a început să i se schimonosească progresiv. Iar ceea ce ar fi putut semăna cu un simplu căscat nebăgat în seamă de nimeni s-a transformat într-un urlet prelung şi foarte ascuţit, băgat numaidecât în seamă de către toţi. Printre ţipetele de durere ale copilului se desluşeau acum cu greu vorbele părinţilor. Nu mai povesteau acum nici despre meniul oribil de la grădiniţă, nici despre magazinele cu haine pentru copii, ci rosteau cuvinte precum „pansament”,

„dezinfectant" ba chiar „anti-tetanos". Doi dintre părinţi se tot scuzau, iar ceilalţi doi erau încruntaţi şi se pregăteau grabnic de plecare.

Tigru, această fiară considerată nemiloasă, cum nu pricepea nimic din toată harababura respectivă, hotărâse că nu i-ar strica un pui de somn, ceea ce a şi făcut. Le-a întors tuturor spatele şi, înfofolit bine într-un ciorap vechi ce trona din mijlocul unui vulcan de rumeguş, s-a făcut covrig şi a adormit buştean.

(ilustraţie: Mircea Drăgoi)

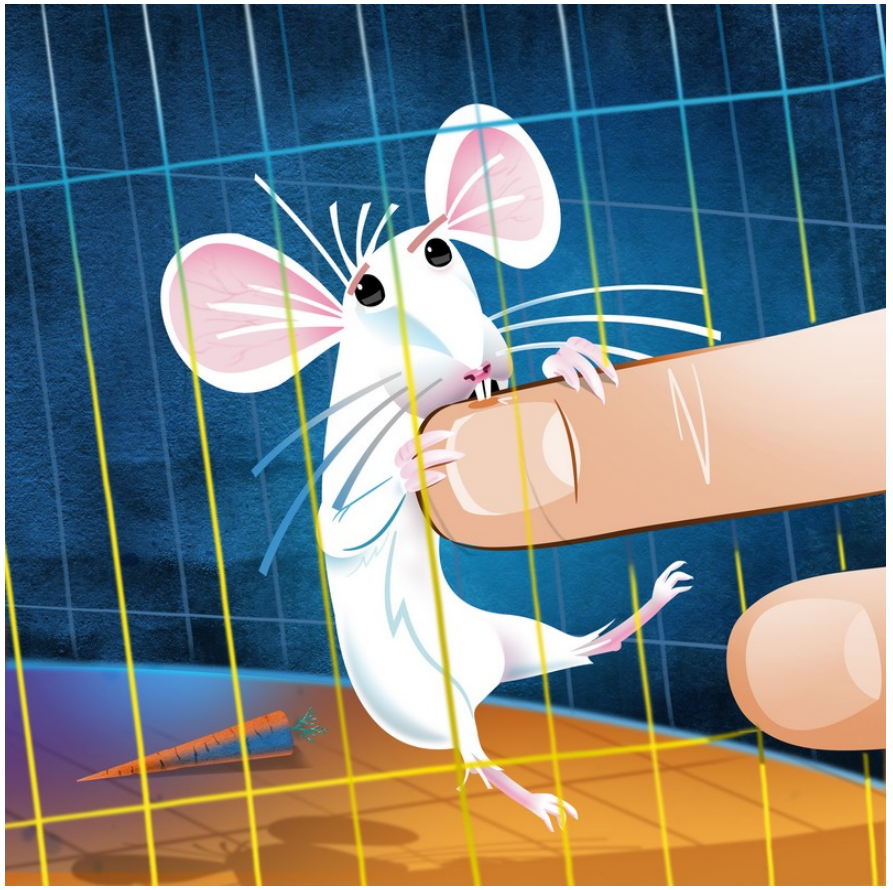

6. Johnny se mută

Oricine ar fi făcut la fel. Ar fi ieşit pe uşa deschisă şi ar fi plecat pur şi simplu. La fel a făcut şi Johnny când a găsit uşa de la cuşca lui larg deschisă, uitată aşa de o mână vinovată de copil (nu se ştie nici până astăzi a căruia). Adevărul e că visul secret al oricărui hamster este să plece în lume. Însă lumea e mai rea şi mai periculoasă decât îşi pot imagina hamsterii cu minţile lor nepricepute. Un astfel de animal, dacă vrea să rămână în viaţă, trebuie pur şi simplu să stea locului, în cuşcă, oricât de neplăcut ar suna acest adevăr. Cel mult, poate trăi mereu cu speranţa că cineva o să deschidă uşa cuştii şi scuturându-l de rumeguş, se va juca cu el; că va fi lăsat să umble prin casă, că va fi plimbat pe un skateboard în camera mare sau că va fi pus într-o bilă plimbătoare. Dar Johnny a fost întotdeauna un animal neîmblânzit, încăpăţânat, greu de strunit şi pe alocuri, imprevizibil. Odată, a muşcat-o de deget până şi pe o prietenă de-a mamei care, de durere, l-a scăpat pe jos în bucătărie şi a plecat iute, fără să-şi fi terminat cafeaua. Lui Johnny, nici că i-a păsat. Aşa era el, din topor şi cam obraznic.

Şi, cum spuneam, fiind ziua lui norocoasă a plecat la plimbare (pentru că gestul lui firesc nu poate fi calificat drept evadare). S-a dus glonţ în biroul tatei, cel plin de cărţi, unde s-a ascuns în dosul unui raft, în cel mai greu accesibil loc cu putinţă, hotărând să locuiască acolo pentru totdeauna. Şi nu oricum, ci foarte confortabil. În concluzie, ca orice gospodar care se respectă, a început să-şi construiască o casă ronţăind după cum urmează: o fotografie veche şi importantă, o bucată de mochetă, mânerul de plută al unei undiţe, un fragment de roman prost şi, mai ales, o bucată semnificativă dintr-un preţios covor kirghiz ţesut manual din lâna cea mai bună.

Ca şi cum acest lucru nu ar fi fost de ajuns, noaptea dădea iama în depozitul de mâncare şi căra în pungulițele special amenajate dintre bot şi urechi felurite provizii. S-a instalat în noua locuinţă şi a început să se bucure de viaţa lui de şoarece liber. Nimeni nu va şti până azi cam ce altceva făcea el noaptea când toţi ai casei dormeau, dar ştim că ziua tăcea ca peştele, cuminte, pentru ca nimeni să nu-şi dea seama pe unde sălăşluieşte. După câteva zile, în timp ce tata citea în birou o carte încâlcită, a fost deranjat de nişte foşnete ce veneau de după raftul cu cărţile cele mai groase. S-a uitat de jos până sus cam câte cărţi mari şi pline de înţelepciune ar trebui mutate ca să elibereze raftul. Cu o umbră de resemnare pe chip, a oftat adânc.

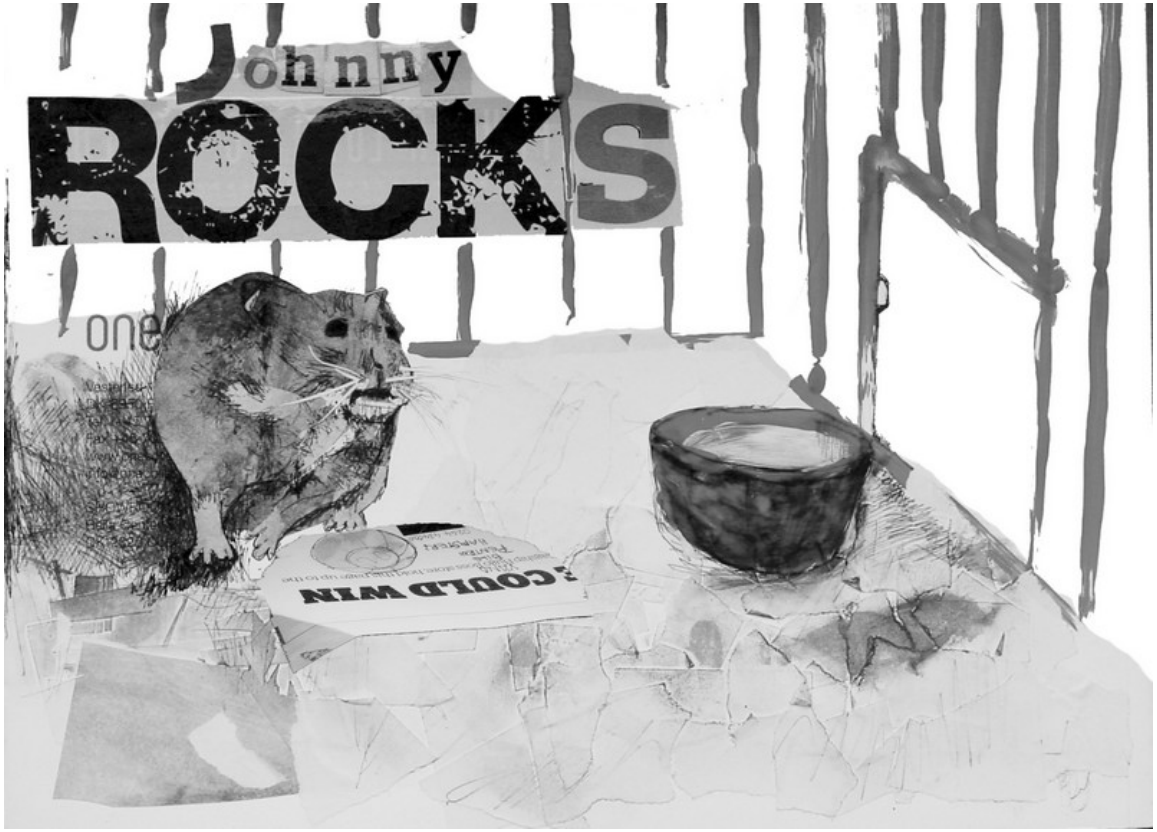

Fratele cel mic însă, ştiind acum unde se ascundea Johnny, a hotărât să-l recupereze, aşa că şi-a făcut un plan. A deschis

frigiderul şi a făcut inventarul alimentelor de pe rafturi gândindu-se ce anume de acolo ar putea deveni irezistibil pentru o sălbăticiune de animal precum Johnny. A decis pe loc că o hamsie puternic afumată e momeala perfectă. A legat-o cu un fir de nylon de pescuit şi a început să-i facă vânt pe după raft. Apoi s-a pus pe burtă, aşteptând cu răbdare. Avea pregătită o ramă mare de tablou menită să-i taie animalului calea înapoi spre ascunzătoare după ce ar fi ieşit. Asta în cazul în care ar fi şi ieşit vreodată. Răbdarea este un lucru esenţial când porneşti la pescuit sau la recuperat hamsteri fugari. După o vreme, din spatele raftului s-a auzit un nou foşnet, iar instinctele de vânător ale fratelui celui mic s-au ascuţit şi mai dihai. În cele din urmă, botul inconfundabil al fiarei a apărut, amuşinând aerul. Mustăţile îi vibrau şi ochii îi scăpărau de poftă. Fratele cel mic trăgea încet de firul aproape invizibil. Hamsia argintie se târa inertă pe covor privind în sus cu un ochi sticlos, urmată pas cu pas de hamsterul având gâtul tot mai întins. Deodată, poc!, rama de tablou s-a lipit de raft şi, haţ!, mâna cea mică a apucat sălbăticiunea a cărei inimă bătea acum mai iute ca de obicei.

Nu i-a fost uşor lui Johnny să se reobişnuiască cu vechea lui condiţie de captiv. Zile în şir a stat plictisit în cuşca lui, refuzând să mănânce, să se joace sau să coopereze în general. Avea nostalgia libertăţii. După o vreme, întrucât cineva (neştiut) fusese din nou atât de nesăbuit încât să lase uşa deschisă a plecat iar spre locul cunoscut. De această dată, nici o hamsie din lume nu a mai reuşit să-l scoată din dispozitiv. Tata a măsurat iar din ochi raftul acela de jos până sus, a oftat şi, vreme de o oră, a scos toate cărţile acelea grele, scrise de oameni înţelepţi. Apoi a mutat în sfârşit şi mobila, descoperind cu această ocazie, într-un colţ de lume, gospodăria perfectă a bravului Johnny, cu toate pagubele aferente: fotografia, covorul kirghiz, fragmentul de roman, undiţa. În mijlocul micii harababuri, cu ochii lipiţi de somn, trona hamsterul care se credea cel mai liber din lume.

(ilustraţie: Camelia Popa)

7. Murdărici mănâncă sănătos

Numele acestui hamster e nedrept. Murdărici nu e vreun jegos, aşa cum fals s-ar putea trage concluzia. Dimpotrivă. Ca orice hamster care se respectă, se spală mereu: înainte, după, ba chiar şi în timp ce isprăveşte ceva indiferent de activitate. Doar că s-a născut cu o blană gri, de parcă ar fi fost tăvălit prin cenuşă. Culoarea lui era nehotărâtă, undeva la graniţa dintre alb, negru, crem şi gri, aşa că a fost botezat Murdărici. Era preferatul fratelui celui mare, care spunea despre el aşa: „Murdi e cel mai frecabil şoricel din lume". Şi îl trata pe potriva vorbelor, uneori un pic cu prea mare zel, spre disperarea mamei care îl admonesta: „Ştii că nu-i place să-l întorci pe spate, de câte ori trebuie să-ţi spun?"

Într-o zi, fratelui celui mare i-a venit ideea să-l transforme pe „frecabilul Murdi" în „cobaiul Murdi". Şi când spun cobai, mă refer într-adevăr la rudele mai puţin privilegiate ale hamsterilor – şoriceii aceia albi, cu coadă lungă, pe care oamenii de ştiinţă testează felurite substanţe sau medicamente cu scopul de a salva vieţi. Din păcate nu de şoareci, ci de oameni. Fratele cel mare, convins fiind că Murdi face doar alegeri culinare corecte, a decis să facă diferite teste cu el, ca să vadă ce alimente sunt sănătoase, astfel încât să le putem mânca şi noi. Din păcate, experimentele fratelui celui mare aveau mai toate loc (cu conspiraţia fratelui celui mic) tocmai pe masa din bucătărie, spre disperarea tatălui care se răstea uneori aşa: „la imediat şoarecele de pe masa unde mâncăm, de câte ori trebuie să-ţi spun?"

Experimentul a început cu un capac mic de plastic în care s-a turnat suc natural de portocale. Spre mirarea copiilor, Murdi s-a apucat să lipăie exact ca un căţel în miniatură. La fel a făcut a doua zi cu laptele. A treia zi, la Fanta Shokata a întors botul cu dispreţ. Şocat, fratelui celui mare nu i-a venit să-şi creadă ochilor, doar era sucul lui preferat. L-a luat aşadar pe bietul animal de guler şi l-a vârât iute cu

botul în capac pentru că, zicea el, dacă va simţi gustul, cu siguranţă va începe să-i placă. Dar Murdi s-a scuturat ca electrocutat, apoi a început să se spele temeinic, insistând îndelung asupra botului şi mustăţilor. Apoi s-a trecut la felurite alimente din frigider şi fructe. Pe sub nasul cobaiului-hamster s-au perindat printre altele: şuncă de Praga, brânză Camembert, pufuleţi de Buşag, caş afumat, pop corn, mandarine, roşii turceşti etc., precum şi diverse tipuri de cereale.

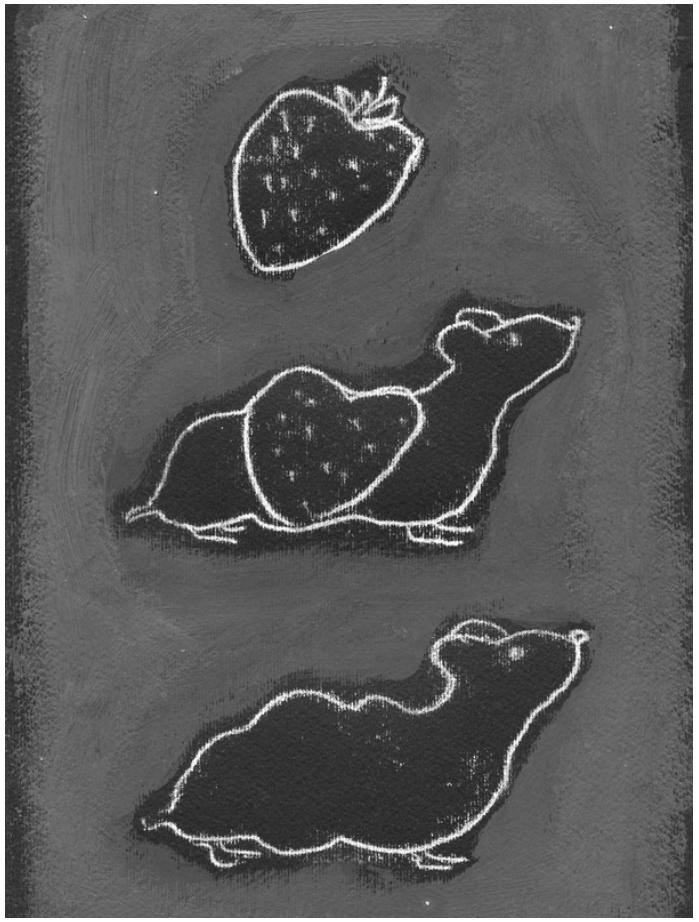

Murdi îşi luase în serios meseria de barometru alimentar - era sincer şi demonstra cu precizie ce fel de mâncăruri merită atenţie ori nu. Copiii au înregistrat câteva mici victorii, dar şi înfrângeri spectaculoase, care le-au dat de gândit: nişte cereale despre care tata zicea că au prea mult zahăr au trecut testul cu succes. Murdi chiar şi-a luat cu nesimţire, în punguliţe, un supliment pentru acasă. La fel, au fost apreciate şunca şi brânzeturile. Nu şi cipsurile, fie ele cu sare, cu gust de caşcaval sau de ceapă. Fructele au trecut şi ele mai toate testul lui Murdărici, mai puţin roşiile de seră, despre care e într-adevăr greu să spui dacă sunt legume adevărate sau plastic, neavând nici gust, nici miros, doar o culoare roşiatică, ştearsă.

Uneori, ca să existe o dovadă, copiii filmau testele. Unul dintre cele mai simpatice filmuleţe este testul cu căpşuna. În el, aţi putea recunoaşte masa din bucătărie,

cea pe care Murdi pare să se simtă ca acasă, spre disperarea tatălui care tocmai se întâmpla să fie plecat în Cuba în momentul filmărilor. Ţine cu labele de dinainte o căpşună coaptă din care se înfruptă cu poftă şi îndelung. O roteşte, o muşcă, o linge, zeama îi curge pe bot, dar nu se lasă. Are ochii pe jumătate închişi de plăcere şi pare foarte serios.

Chemarea lui Murdărici a fost una cât se poate de nobilă – să arate omenirii calea spre o alimentaţie cât mai sănătoasă.

(ilustraţie: Ana-Maria Gruia)

8. Ce mai scriu hamsterii?

Mai mulţi dintre hamsterii noştri s-au perindat pe tastatura computerelor din casă chiar şi atunci când exista un fişier de text deschis pe ecran, însă nici unul dintre ei nu a reuşit să transmită omenirii vreun mesaj coerent, aşa cum sperau în secret copiii. Aceştia par să nu aibă nici o îndoială cum că totul se petrece întocmai ca în poveştile lui C.S. Lewis: că hamsterii lor sunt de fapt animale înţelepte şi, în sinea lor, vorbitoare, însă care nu se pot exprima prea bine. Decât poate cu ceva ajutor din afară. Adevărul este că animalele noastre n-au zis de-a lungul vremii nici *pâs*. Odată, doi dintre ei, cam nebuni, s-au încăierat pe nepusă masă şi dinspre ghemotocul de blană în care se transformaseră rostogolindu-se pe covor s-au auzit nişte ţipete ascuţite: *gui! gui!* Altădată s-a mai auzit un fel de *chiţ* scurt când fratele cel mic l-a scăpat pe un altul din mână. În rest, mai nimic. Hamsterii sunt nişte vorbitori foarte tăcuţi, trebuie s-o recunoaştem.

Aşa că, fiind perfect conştienţi de timiditatea lor în materie de vorbit, copiii au încercat să-i lase să se exprime altfel, adică în scris. Îi plasau, deci, periodic pe tastatura computerului şi, în faţa ecranului, urmăreau atenţi ce urma să se întâmple, ce mesaj secret va transmite umanităţii neamul şoricesc prin purtătorii lor de cuvânt. Problema era că unii dintre ei erau aşa de uşori încât, oricât s-ar fi plimbat pe o tastatură, nu lăsau în urmă, adică pe ecran, nici măcar o literă. În schimb, tastele se aflau mai mereu în pericol de a fi stropite cu, mă scuzaţi, pipi. Fiind animale timide, uşoare, nedeprinse cu gramatica limbii noastre ele trebuiau carevasăzică ajutate.

Primul animal a fost deci luat uşor de guler şi scuturat deasupra tastelor, aşa cam ca şi cum ar pune mama mult piper într-o supă de pui. Tot ce s-a putut obţine de la el a fost un cuvânt lung,

amestecat cu câteva cifre de 8. Semăna mai degrabă cu un strigăt de disperare şi, oricât au încercat copiii să-i găsească un sens, nu au reuşit. Pur şi simplu, cuvântul **8b7tv80njubbiveeecec86enunnvtcrvtyvv** nu comunica mare lucru. Părea scris de-a dreptul cu picioarele. S-au gândit prin urmare că poate aleseseră mesagerul greşit.

Al doilea animal, ceva mai grăsuliu decât primul, s-a plimbat precaut de-a curmezişul tastelor, pe care le-a mirosit îndelung, păşind cu grijă, ca pe ouă, cu ochii măriţi de spaimă. Copiii l-au întors brusc cu 180 de grade să vadă ce face; însă nimic, acesta păşea cu aceeaşi grijă spre înainte. Vorbeau cu el, îndemnându-l cu blândeţe la scris, însă cam tot degeaba. În cele din urmă, văzând că refuză să le spună ce avea de spus, au schimbat metoda şi au început să-l apese uşor pe cap şi pe spate. Hamsterul se mula cu burta fină pe litere, cifre şi semne abstracte, apoi ieşea de sub mâna lor împingându-se uşor cu labele dinapoi. Metoda solniţei de piper nu a dat nici ea vreun rezultat, aşa că l-au apăsat în continuare, sistematic, mărind uşor presiunea. Tot ce s-a putut obţine de la el a fost ceva

scris cu labele din spate într-o încercare disperată de a scăpa: **Yb;oiu7j7e,** de unde au tras concluzia că acestuia îi plăcea cifra perfectă 7. Ultimul lucru smuls de la acest biet animal de casă semăna şi el cu un fel de strigăt de ajutor ce arăta fix aşa: **tiphliiiiikkkkkkkku**. Tradus în limba omenească el ar fi putut foarte bine însemna: **iamailăsaţimănpacemăgarilor**, sau ceva de genul acesta.

Pentru copii în schimb era clar - încet, încet, dacă erau încurajaţi cum se cuvenea, hamsterii începeau într-adevăr să se exprime. Ultima aventură scriitoricească a hamsterilor a avut-o Văcuţa, cel mai gras dintre toţi hamsterii pe care îi avuseseră vreodată copiii - 135 de grame pe picioare, cântărit seara, după cină, pe cântarul de bucătărie. Lăsat să se plimbe neatins şi de capul lui pe noua tastatură, neagră şi ceva mai sensibilă la apăsat, Văcuţa a scris un „cuvânt" scurt, dar percutant şi memorabil: **Fioouiko.** După care a părăsit tastatura, ascunzându-se după monitor. Tata a zis că semăna cu numele lui, respectiv Voicu, copiii ziceau că nu, tata că da, aşa că vă lăsăm pe voi să descifraţi acest mesaj secret al neamului şoricesc către omenire.

(ilustraţie: Kovács Katalin)

9. Eta vede lumea în roz

În ziua când a împlinit un an, Eta nu prea părea să-şi dea seama de acest lucru. Cu toate că în jurul ei era mare sărbătoare, îşi vedea pe mai departe liniştită de somn într-o căsuţă din plastic sub formă de caşcaval. De ziua ei a primit câteva lucruri deosebite: un baton de seminţe cu miere, o bilă mare, roz, o cuşcă nouă şi, la ofertă, o nouă stăpână - pe buni R. Copiii au decis că bunica lor stă mult prea mult timp singură în micul ei apartament plin de cărţi, vopsele, pensule şi picturi. Ar avea neapărată nevoie de un suflet care să-i ţină de urât, iar Eta părea cel mai potrivit. Şi asta, pentru că avea un suflet cu adevărat bun. Era unul dintre puţinii hamsteri care, atunci când îl chemai pe nume, în loc să plece, venea.

Problema cu bunicile este că, în general, nu de hamsteri au nevoie în vieţile lor, însă nu se ştie din ce pricini nelămurite nici până azi, nu prea rezistă la rugăminţile fierbinţi ale nepoţilor. Aşa că buni R. a plecat zâmbind strâmb înspre casă cu o cuşcă de hamster într-o mână şi o bilă roz în cealaltă. Taximetristul s-a uitat lung la ea prin oglinda retrovizoare şi s-a abţinut cu greu să nu o întrebe la ce folosea bila cea roz cu găuri, fante şi capac.

Ei bine, da, folosea la plimbare. Se lua bila, se desfăcea capacul, se punea hamsterul înăuntru, se închidea cu atenţie capacul ca să nu i se prindă vreun deget la uşă şi i se dădea drumul prin casă. Astfel, animalul se putea plimba, sau chiar alerga nestingherit prin casă fără teama de a fi călcat. Aşa că, în fiecare seară, Eta explora o lume roz, după cum se vedea ea, dată fiind transparenţa bilei. Când scăpa din cuşcă şi intra în bilă totul devenea, brusc, roz: mobila de bucătărie, perdeaua de la debara, picioarele mesei, inclusiv buni R. Eta era nespus de fericită că putea face sport şi explora deopotrivă locuri

inaccesibile. Odată, buni R. a uitat de ea şi, ca urmare a găsit-o dimineaţa dormind dusă în bila ei ce se blocase după cordonul aspiratorului din spatele uşii.

Altă dată, Eta căreia îi plăcea să alerge cu viteză maximă pe dalele de gresie din hol, s-a izbit cu atâta putere de tocul uşii încât capacul bilei a sărit cât colo şi în lumea ei cea roz s-a căscat brusc o gaură rotundă, maro deschis. Prevăzătoare, Eta a încercat cu mustăţile poarta spre libertate, ieşind din capsulă cu aceeaşi grijă cu care trebuie să fi păşit primul om pe lună. Era, e drept, un pas mic pentru o şoricică, însă un pas mare pentru neamul şoricesc. Buni R. dormea dusă, cu şevaletul plin de culori amestecate pe piept, sforăind uşor. Era una dintre micile ei metehne - adormea instant, când te aşteptai mai puţin. Odată, a adormit în troleibuz atât de buştean încât vreme de trei staţii a visat că era şaman într-un trib polinezian, iar drept răsplată s-a trezit fără bani şi buletin.

Eta s-a plimbat apoi nestingherită prin toată casa, după pofta inimii. A colectat cu blana cocoloaşe de praf de după maşina de spălat, unde bila cea roz nu încăpea nicidecum, a ronţăit un cablu negru până când lumina de la veioză s-a stins cu un pocnet, a mâncat un sâmbure uscat de măslină de sub chiuvetă şi, în cele din urmă, s-a plictisit. Erau prea multe

culori, prea multe mirosuri. Voia acasă, în cuşca ei confortabilă sau, mai degrabă, înapoi în bilă. A decis că lumea în roz era mult mai frumoasă. Aşa că, tiptil, s-a cocoţat mai întâi pe pătura portocalie ce atârna pe covor, apoi pe pernă sfârşind, cu mult curaj, drept pe obrazul lui buni R., care scotea acum un zgomot de-a dreptul asurzitor, de motor de tractor pe ogor. Buni R. a oprit brusc motorul şi, cu un sughiţ, a deschis ochii nevenindu-i să creadă că poate vedea aşa de clar, fără ochelari, un şoarece. Apoi, a luat-o delicat pe Eta în mână, a râs ascuţit şi, mângâind-o mereu, a depus-o cu grijă în minunata ei cuşcă, cea plină de seminţe, rumeguş şi bunătaţi ascunse prin unghere doar de ea ştiute.

(ilustraţie: Lucia Mărneanu)

În loc de final

Dragi copii, părinţi şi prieteni, trebuie să vă mărturisesc două lucruri – că vieţile hamsterilor sunt în general destul de limitate şi nu e simplu să scrii poveşti despre ele. Cu greu am găsit nouă subiecte care să merite atenţie şi dându-se de trei ori peste cap, să devină poveşti. Era cât pe ce să închei cu o a zecea, dar se cuvine să vă spun că această ultimă poveste, nu a vrut să se lase scrisă cu nici un chip. Poveştile trebuie înduplecate cu blândeţe să se lase aşternute pe hârtie, aşa ca şi cum ai desface un ghem de sfoară. Oricât am fost de atent şi grijuliu, am scăpat ghemul acestei ultime poveşti pe jos şi el s-a pitit aşa de bine în nu ştiu care ungher, că nu l-am mai găsit niciodată.

Drept urmare, într-o zi, în timp ce înotam craul mi-a venit o idee năstruşnică – să încheiem mica noastră carte cu un basm mortal, ca bonus. E bine să ştiţi că, de ceva vreme, fiindcă au mai crescut, nu le mai citesc poveşti copiilor mei seara, ci câteodată inventez unele pe loc. Stau întins între ei pe întuneric, cu ochii în tavan, şi

spun cam ce-mi trece atunci prin cap. Cu timpul, am constatat că le plac mai mult întâmplările oarecum absurde, cu vagi urme de umor, care se construiesc din mers. Uneori, băieţii râd cu nasul înfundat în perne, alteori poveştile mele sunt aşa de fără cap şi fără coadă încât doar eu mai apuc să le ascult finalul. Şi asta pentru că ei dorm duşi demult. Într-o bună zi, chiar am scris una dintre aceste poveşti, curios fiind dacă la lumina zilei era la fel de haioasă ca la adăpostul nopţii. Ştiţi prea bine - într-un fel arată lucrurile ziua şi altfel noaptea. Or, pentru că ea conţine mustăţi, blană şi codiţe şoriceşti m-am gândit că s-ar simţi foarte bine alături de celelalte poveşti de aici. Nu încercaţi să căutaţi sâmburele de adevăr din ea, pentru că acest sâmbure a fost ronţăit într-o noapte fără lună, cu mare poftă de mâncare, de către un şoarece mic, înfometat şi cu urechi străvezii, al cărui nume nu îl cunoaştem.

Iar dacă acest basm mortal v-a plăcut cumva, faceţi bine şi rugaţi-vă frumos părinţii să îmi scrie un mesaj pe adresa de email voicu@aquaforte.com. Nu de alta, dar, la o adică şi la un moment dat, s-ar mai putea găsi câteva basme mortale ce ar putea fi înduplecate să se lase scrise. Din păcate, din ele nu există la această oră decât titlurile, lucru care ne dă, totuşi, speranţă. Ei bine, acestea sună deocamdată cam aşa: *Capra cu trei peceţi; Elvis Prâslea şi berile de aur; Scufiţa blondă, viezurele şi mecanicul auto; Împăratul de carton şi slujitorii săi din fier forjat etc.*

(ilustraţie: Paul Mureşan)

Basm mortal. (Bonus) - Zmeul cu chiloţi de tablă

Au fost odată ca niciodată nişte chiloţi de tablă, care stăteau pe un zmeu singuratic şi foarte plictisit. Nu stăteau prea bine, e de înţeles. Singurele lor calităţi erau că nu trebuiau uscaţi pe sfoară şi că nu-i puteau intra zmeului în fund. Un vraci bătrân, dintr-o altă poveste, şi mai zăpăcită, îl blestemase să poarte mereu aceeaşi pereche de chiloţi din tablă zincată, cu care se construiesc streşinile pe la case. Zmeul avea un castel imens şi atât de gol, încât suna ca un borcan gol, din care nişte copii zvăpăiaţi mâncaseră tot gemul de căpşuni înainte de masă. Nici măcar mobilă nu avea, în afară de câteva armuri ruginite, de decor, şi un cal de metal pe care se urca din când în când. Atunci îşi imagina că aleargă la galop *tâgâdâm tâgâdâm* peste câmpuri înverzite, fără de sfârşit. Închidea ochii şi stătea aşa, ca în transă, nemişcat, ore în şir. Apoi, se trezea la realitate. O realitate plină de singurătate, în care nu se întâmpla nimic. La orizont nu se arăta nici un viteaz numai bun de a fi mâncat la desert, nici o prinţesă frumoasă ce trebuia închisă şi păzită într-un turn înalt, nici un bătrân rege ce trebuia stresat periodic cu raiduri nocturne prin grădina lui stupidă plină cu legume sau fructe din aur. Să fim serioşi - cine ar vrea să-şi înfigă dinţii cu poftă într-un morcov de aur? Trebuie să recunoaşteţi că uneori, până şi poveştile normale sunt pe alocuri anormale.

Singurul lucru viu care îşi făcea loc în existenţa anostă a zmeului nostru era o muşcată roz, cam fără vlagă, ce stătea toată ziulica pe un pervaz şi se chiora pe geam. Nu se ştie dacă şi vedea ceva, însă castelul fiind pe un deal, priveliştea era într-adevăr splendidă. De acolo de sus se putea observa o vale largă prin care curgea un râu, părând să izvorască tocmai dintr-o pădure deasă de fagi. Zmeul putea contempla muşcata ore în şir, cu ochii pe jumătate închişi, mai ales dacă vreo furnică rătăcită alegea să se

plimbe de colo-colo pe tulpina şi frunzele ei. O urmărea atent, cu mult drag, înainte de a o strivi încet, cu gheara lui solzoasă. Doar era zmeu şi se ştie, potrivit tuturor dicţionarelor şi enciclopediilor, zmeii sunt foarte cruzi.

Într-o bună zi, în turnul castelului s-a mutat o familie de şoricei de câmp, sătui de umezeala din pădure. Pe familie nu o chema Chiţ aşa cum s-ar putea crede. Şoarecele cel bătrân avea reumatism şi tânjea după un locşor cald şi uscat. Aşa că s-au mutat cu toată agoniseala de o viaţă undeva sub podeaua din turnul cel mai înalt al castelului. Fiind locul cel mai expus la soare, acolo era mereu cald şi uscat, spre deliciul familiei de şoareci, care se simţeau întocmai ca într-o staţiune balneo-climaterică. Singura problemă era că în turn nu se găsea absolut nimic de mâncare, iar şoarecii cei tineri trebuiau să facă mereu incursiuni până în pivniţă, unde îşi ţinea zmeul cerealele (lângă lapte). Într-o bună zi, s-au săturat de aceste drumuri nesfârşite, aşa că s-au revoltat şi au decis să nu mai mănânce nimic. Degeaba a încercat bătrânul lor tată să-i convingă să renunţe la această idee năstruşnică: „Dragii mei, greva foamei e făcută pentru sindicalişti, nu pentru şoareci", le spunea el pe un ton blând. Dar ei nu şi nu, aşa că au murit pe rând de foame. Toţi nouă.

Şoarecele a rămas deci singur cu soţia lui, care era acum prea bătrână pentru a mai putea avea copii. S-au sfătuit şi au hotărât să adopte o fiinţă care să le aline bătrâneţile. Tocmai trecea pe acolo un greiere cu mâinile în buzunare, fluierând a pagubă. „Greiere, nu ai vrea să ne devii fiu?" îl întrebară. „Ba da, cum să nu? Dar mie ce-mi rămâne după ce muriţi? Pentru că, se ştie, spre deosebire de furnici, greierii sunt nişte putori maxime, ce cântă toată ziulica, fără să facă nimic. Aşa zic toate fabulele. Mi-ar prinde bine o moştenire oricât de mică. Fiindcă eu provizii pentru vremuri grele nu fac nici mort". Auzind una ca asta, bătrâna şoricică începu să plângă cu amare lacrimi şoriceşti. I-a zis deci bărbatului ei printre

suspine: „Decât aşa o fiinţă profitoare, mai bine adoptăm un zmeu, fie el şi cu chiloţi de tablă". Zis şi făcut.

S-au dus deci la zmeu pentru a-i propune să le devină fiu. Şoarecele bătrân pe care nu îl chema Chiţ se urcă cu greu pe pervaz, lângă muşcată şi se puse pe aşteptat. În cele din urmă, zmeul cel plictisit se înfiinţă, zdrăngănind din chiloţi. „Zmeule bun, iată, suntem doi şoareci bătrâni rămaşi fără copii, care avem nevoie de un fiu dornic să ne îngrijească la bătrâneţe. Ce zici, ai vrea să ne devii tu fiu? Pe de altă parte, am dori din inimă să ne înfruptăm pentru tot restul vieţii din cerealele tale, fără să tot umblăm sus-jos din turnul unde locuim ilegal până în pivniţa unde le ţii". Zmeul căscă ochii uimit peste poate, fiindcă nu ştia că există şoareci vorbitori în castelul său. Dar propunerea lor sinceră îl emoţionă oarecum. Adevărul e că se cam săturase să fie zmeu şi voia să devină fiu, fie el şi de şoarece. „Bine, accept dar eu ce o să primesc în schimb? Voi, şoarecii, ce ştiţi să faceţi?" Bătrânul şoarece se fâstâci, dădu ochii peste cap, îşi frecă lăbuţele dinainte şi grăi: „Păi, în

schimb, îţi vom da un nume. N-o să te mai cheme Zmeu, ci Fiu. Cât despre ce ştim noi să facem, hmmm. Ştim să trăim pe dos, adică să dormim ziua şi să umblăm toată noaptea. Mai ştim să mâncăm, să ne spălăm şi să..." Zmeul îşi ieşi din fire: „Dar ceva practic ştiţi să faceţi?" „Să ronţăim, cam asta. E tot ce ştim." Uneori, e într-adevăr foarte util să ştii să faci ceva în viaţă. Zmeul zâmbi şi zise: „Vă voi fi un fiu credincios, care vă va îndulci bătrâneţile; tot ce trebuie să faceţi voi e să ronţăiţi chiloţii ăştia de tablă de pe mine, care mă jenează îngrozitor. Aici în contractul meu referitor la blestemul vraciului bătrân, scrie jos cu litere mici că pot scăpa de vrajă doar dacă, într-o bună zi, cineva curajos şi viteaz îmi va ronţăi chiloţii până nu va mai rămânea nici urmă de ei. Aşa că, tată, mamă, treceţi la treabă!"

Restul poveştii îl puteţi bănui chiar voi, copii. Şoarecii şi-au tocit dinţii, ronţăind săptămâni în şir pe când zmeul contempla pasiv un păianjen minuscul ce ţesea nestingherit o pânză aproape invizibilă într-un colţ de cameră. Apoi, eliberat din robia chiloţilor, zmeul a devenit foarte recunoscător şi grijuliu faţă de bătrânii săi părinţi. Îmbrăcat doar în nişte boxeri lejeri, Fiu le aducea boluri de cereale la pat, le încălzea sticle cu apă caldă la picioare ca să combată reumatismul şi le citea seara cărţi de poveşti. În fine, important este că au trăit cu toţii fericiţi, până la adânci bătrâneţi, inclusiv muşcata cea roz care nu contenea să se crucească pe geam spre valea aceea largă deschisă spre pădurea cea plină de nesfârşite taine.

(ilustraţie: George Roşu)

Mulţumiri

Această carte a fost doar un mic proiect personal, destinat tuturor copiilor pe care îi cunoaştem sau nu. S-a tipărit într-un număr limitat de exemplare şi s-a distribuit gratuit. Ea ar fi fost mult mai searbădă fără ilustraţiile la care au lucrat ca voluntari câţiva graficieni minunaţi. Din păcate, pe unii dintre ei nici măcar nu-i cunoaştem personal. Aceştia sunt: Ana-Maria Gruia, Maria Surducan, Kovács Katalin, Camelia Popa, Lucia Mărneanu, Paul Mureşan, Răzvan Anton, Bogdan Stănescu, Mircea Drăgoi şi George Roşu. Tuturor, le mulţumim oficial aici, în numele nostru şi al cititorilor. Kitty, soţia mea s-a ocupat de tehnoredactare şi grafică. Săru'mâna.

Au participat la un experiment interesant: fără să cunoască întregul, fiecare a primit doar o singură poveste pe care a interpretat-o după pofta inimii, în stilul lui propriu de desen. Abia acum vedem cu toţii rezultatul final şi astfel, ne cunoaştem puţin mai bine unii pe ceilalţi. Pentru mine personal a fost o aventură tare misterioasă şi frumoasă, pe care aş repeta-o oricând. *(vb)*

Cuprins

Prefaţă 3
1. Povestea hamsterului care nu voia să zică *muuu* 4
2. Povestea puilor fără pată 7
3. Speedy - evadarea în găleată 10
4. Cum a făcut Dumnezeu hamsterii 13
5. Tigru, un animal deloc sălbatic 16
6. Johnny se mută 19
7. Murdărici mănâncă sănătos 22
8. Ce mai scriu hamsterii? 25
9. Eta vede lumea în roz 28
În loc de final 31
Basm mortal. (Bonus) - Zmeul cu chiloţi de tablă 33
Mulţumiri 37

Citiţi şi alte volume din colecţia cărţilor pentru copii a Editurii LiterNet:

1. Alina Andrei, Iuliana Vîlsan - Prea frumoasa poveste a d-lui Măgar
2. Valentina Carmen Dincă, Iuliana Vîlsan - Lumea lui Ciupicilă-Mofturici
3. Kenneth Grahame - Vântul prin sălcii
4. Cătălina Miciu, Iuliana Vîlsan - Uşu, măgăruşul buclucaş
5. Valentina Mihart, Iuliana Vîlsan - Aventurile lui Noruleţ, măgăruşul călător
6. Sînziana Popescu - Andilandi - Călătoria lui Vlad în Celălalt Tărâm / Teatru pentru prichindei: mari, mici şi mititei / Domnul de Ciocolată
7. Eliane Roussel - Două poveşti cu Papuşi & Deux histoires de Papouch's / Le conte de l'oiseau bleu et du chat noir / Povestea Păsării Albastre şi a Motanului Negru / Zmeul din Lună & A Holdsárkány / Zmeul din Lună & Der Monddrache / Zmeul din Lună & El Dragón de la Luna / Zmeul din Lună & Le Zméou de la Lune
8. Nicole Sima, Iuliana Vîlsan - Povestea măgăruşului
9. Mediana Stan, Mircea Drăgoi - Cucurigu-Piticot
10. Mediana Stan - Regele Harbuz
11. Dana Stănescu - Motanul Suki şi floarea
12. Eduard Ţone, Iuliana Vîlsan - Aventurile măgarului Alfred
13. Lucia Verona, Gabriela Vrânceanu Firea, Radu Preda, Olga Delia Mateescu, Cristina Grecu - Carte de poveşti

Lista completă a volumelor din colecţia pentru copii se află la http://editura.liternet.ro/catalog/toate/0/2/Carti-pentru-copii.html. Lista completă a volumelor publicate de Editura LiterNet se află la http://editura.liternet.ro/catalog. Toate volumele pot fi descărcate gratuit de pe siteul LiterNet pentru uz personal. Reproducerea lor pe alte siteuri sau pe alte suporturi este interzisă.